

учението си, продължило цѣли 15 години. Неподозирахъ, обаче, че то не е било още самия край, както ще видимъ по-долу.

3. Връщане и неочакванъ приемъ.

Въ началото на декемврий 1896 г. се върнахъ въ България, носенъ на крилата на златни мечти. Блѣнувахъ за бждащето си и мислихъ, че нѣма по-щастливъ човѣкъ отъ менъ на свѣта. О, горчива изама!

Явихъ се въ Министерството на просвѣтата въ София, като представихъ дипломата си и препоръчителнитѣ си писма, които ми бѣха дали двама—трима отъ моитѣ професори, при които работихъ най-дълго (Pfeffer, Zirkel и Leukart). Тѣ даваха такиви ласкави отзиви за менъ, че азъ се стѣснявахъ да ги предявя. Помня, че тогавашниятъ началникъ на срѣдното образование, г. Ангеловъ, Виенски възпитаникъ, следъ като ги прочете ми каза: „Че ние трѣбва да Ви направимъ професоръ“.

Представихъ се и на г. Министра, който бѣше познатиятъ писателъ, Константинъ Величковъ. Молихъ да бжда назначенъ за учителъ или асистентъ, още повече, че като степендиянтъ, бѣхъ далъ задължение да служа на държавата. Той ме прие доста студено и на края ме попита, дали не съмъ братъ на Алекс. Козаровъ отъ Сливенъ, дотогавашенъ окръженъ училищенъ инспекторъ и директоръ. Отговорихъ му — да! Съ това се свърши аудиенцията ми. Азъ не получихъ назначение, макаръ че имаше свободни учителски мѣста. Причината за това? Узнахъ отпосле, че тоя ми братъ билъ политически противникъ на Величкова, още отъ Румелийско време и уволненъ отъ него, веднага съ идването му на властъ. Но какво общо имахъ азъ съ всичко това? — Ето примѣръ на долно партизанство изъ миналото, въ лицето на просвѣтенъ министъръ. Партизанство, което до скоро разяждаше снагата на България и докара събитията отъ 19. V. 1933 год.

Огорченъ, азъ заминахъ за родния си градъ, гдето прекарахъ до началото на следната учебна година, когато бѣхъ назначенъ за учителъ въ Пловдиската мъжка гимназия.